

RESEARCH ARTICLE / Araştırma Makalesi
<https://doi.org/10.37093/ijisi.1034519>

Türkiye’de Kadın Cinayeti Haberlerinin İçerik Analizi (2008-2021)

Ayda Aslan* Işın Kırışkan**

Öz

Toplumsal olguların dayattığı cinsiyetçi rol paylaşımı başta aile olmak üzere toplumun tüm katmanlarında özümsemekte ve içselleştirilmektedir. Dolayısıyla aile içinden tüm topluma yayılan cinsiyet eşitsizliği, kadınların ekonomik ve sosyal alanda birçok ayrımcılığa maruz kalmasına neden olmaktadır. Öte yandan, erkek egemen kültürün toplumda yarattığı kadın ve erkek arasındaki asimetrik güç ilişkisinden yani toplumsal cinsiyet eşitsizliğinden kaynaklanan kadına yönelik şiddet, kadının üzerindeki güç ve baskının daha da artmasına neden olmaktadır. Dolayısıyla kadına yönelik şiddet hem gelişmiş hem de gelişmekte olan ülkelerde görülen evrensel bir kalkınma sorunudur. Bu bağlamda kadına yönelik şiddetin bir sonucu olarak ortaya çıkan kadın cinayetlerinin yeniden üretilmesine neden olan değerler, mekanizmalar ve araçlar sorgulanmalıdır. Bu çalışmada, 2008-2021 döneminde, Türkiye’de kayıtlara geçen kadın cinayetleri, nitel ekonometrik yöntemler çerçevesinde değerlendirilmektedir. Bu amaçla, kayıtlara geçen kadın cinayetlerine ait haber verileri tek tek ele alınmıştır. Çalışmada toplam 4508 kayıtlı kadın cinayeti haber verileri kullanılarak, haberlerin medyaya yansımaları biçimlerinden hareket edilerek haber içeriklerinin nitel analizi yapılmış ve Nvivo paket programı kullanılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Toplumsal cinsiyet eşitsizliği, şiddet, kadın cinayetleri, medya, içerik analizi.

Cite this article: Aslan, A., & Kırışkan, I. (2022). Türkiye’de kadın cinayeti haberlerinin içerik analizi (2008-2021). *International Journal of Social Inquiry* 15(1), 85–104. <https://doi.org/10.37093/ijisi.1034519>

* Arş. Gör. Dr., Bursa Uludağ Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İktisat Bölümü, Bursa / Türkiye (Sorumlu Yazar).
E-posta: aydapolat@uludag.edu.tr, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3768-5213>

** Dr. Öğr. Üyesi, Giresun Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Ekonometri Bölümü, Giresun / Türkiye
E-posta: isin.kiriskan@giresun.edu.tr, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9788-8979>

Article Information

Received 9 Dec 2021; Revised 12 May 2022; Accepted: 13 May 2022; Available online: 30 June 2022

Content Analysis of Femicide News in Turkey (2008-2021)

Abstract

The sexist role-sharing imposed by social facts is internalized in all layers of society, especially in the family. Therefore, the gender inequality that spreads to the whole society from within the family causes women to be exposed to many discriminations in the economic and social fields. On the other hand, violence against women resulting from the asymmetrical power relationship between men and women, that is, gender inequality created by the patriarchal culture in society, causes an increase in the power and pressure on women. Therefore, violence against women is a universal development problem in both developed and developing countries. In this context, the values, mechanisms, and tools that cause the reproduction of femicides that occur as a result of violence against women should be questioned. In this study, femicides recorded in Turkey during the 2008-2021 period are evaluated within the framework of qualitative econometric methods. For this purpose, news data of recorded femicides handled one by one. In the study, a qualitative analysis of the news contents was carried out by using the news data of 4508 registered femicide, based on the reflection of the news on the media and the Nvivo package program was used.

Keywords: Gender inequality, violence, femicide, media, content analysis.

1. Giriş

Ekonomik kalkınmanın temel göstergesini hasıladaki reel artışlar olarak ele alan geleneksel kalkınma teorileri, 1970'li yıllarda yoğun olarak eleştirilmiştir. Bu dönemde ülkelerde hasıladaki reel artışlara rağmen gelir ve cinsiyet eşitsizliğinin yüksek olması, kalkınmanın daha çok insani yönü ile ele alınması zorunluluğunu ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla ülkelerin kalkınma düzeylerinin ölçülmesinde kullanılan göstergelerin, insanın yaşam düzeyinin yanı sıra düşük gelirli ve ikincil konumda yer alan bireylerin refah düzeylerinin iyileştirilmesine yönelik farklı bileşenlerden oluşması ve bu bileşenlerin bütüncül bir kalkınma ölçütü olarak ele alınması gerekmektedir. Nitekim çok yüksek insani gelişme düzeyindeki ülkelerde, gelişmenin toplumun her kesimi için eşit dağılmadığı görülmekte, cinsiyet eşitsizliği insani kalkınmanın önündeki en önemli engellerden birini teşkil etmektedir (United Nations Development Programme, 2020). Bu bağlamda insanın yaşam düzeyinin iyileştirilmesini temel alan yeni kalkınma anlayışının gelişimi ile birlikte yoksulların ve kadınların kalkınma süreçlerindeki katkısını ele alan alternatif kalkınma yaklaşımları ortaya çıkmıştır (Hacıoğlu Deniz & Haykır Hobikoğlu, 2012, s. 124).

Kadınların kalkınmadaki rolü ilk kez Ester Boserup (1970) tarafından "*Woman's Role in Economic Development (Kadının Ekonomik Kalkınmadaki Rolü)*" adlı kitabında ele alınmıştır. Boserup (1970), kadınların erkeklere göre kalkınmadan daha az faydalandığını ve ekonomik kalkınma planlarına tam olarak entegre olamadıklarını öne sürmektedir (akt. İşler & Şentürk, 2017, s. 379). Kalkınma literatüründe toplumsal cinsiyet eşitsizlikleri ile kadının emek piyasasındaki ve sosyal ilişkilerdeki etkinliğine ilişkin kuramsal tartışmalar, iktisadi cinsiyetçi yapı temelinde ele alan feminist iktisadın, 1980'li yıllarda gelişimi ile birlikte daha da yoğunlaşmıştır. Bu dönemden itibaren kişi başına düşen gelirin arttırılması ve endüstrileşme odaklı kalkınma teorileri, yerini cinsiyet temelinde kalkınma yaklaşımı ile üretim kaynağı olarak kadın emeğinin önemini vurgulayan teorilere bırakmıştır (Tunç, 2018, s. 236). Dolayısıyla feminist iktisadın gelişimi ile birlikte büyüme ve kalkınma anlayışı değişmiş, bu yeni yaklaşım doğrultusunda kadınların düşük ekonomik ve siyasal katılımının ekonomik büyümenin sürdürülebilirliğine ve gelir bölüşümüne etkisi ayrıntılı olarak ele alınmaya başlanmıştır. Bu bağlamda sadece kadınlara ait, erkeklerin dışlandığı bir ekonomik yapı oluşturma gayesi içinde olmayan feminist iktisat, cinsiyetçi öğeler içeren ekonominin bu tür dışlayıcı ve değersizleştirici öğelerinden arındırılması yaklaşımını benimsemektedir (Kalaycı, 2017). Dolayısıyla feminist iktisadın temel

amacı, “kadını değil kadın bakış açısını da içerecek biçimde” iktisat bilimini ele almaktır (Serdaroğlu, 2010, s. 6).

Kalkınma ve kadın arasındaki ilişki birbirinden farklı ancak çoğunlukla geçişken yaklaşımlar ile ele alınmıştır. 1960 ve 1970’li yıllarda uluslararası kalkınmada modernleşme düşüncesiyle birlikte hakim olan ilk perspektif “*kalkınmada kadın*” yaklaşımı idi. Bu yaklaşım, kadınların ekonomik kalkınma sürecinde yer alabilmeleri için ne yapılması gerektiği sorusu ile ilgilenmiş, ancak kadınların bu süreçte neden yer al(a)madıklarını ele almamıştır. Öte yandan, kalkınma sürecinde kadınların farklılıklarını ve özgün rollerini temel olarak kabul eden “*kadın ve kalkınma*” yaklaşımı ise, kadının ekonomik kalkınma sürecine katkısının görece düşüklüğü ile ilgilenmiştir. Yine kalkınmayı özellikle siyasi ve ekonomik istikrarsızlıkların kadınlar üzerindeki etkileri çerçevesinde ele alan “*yeni bir çağ için kadınlarla kalkınma alternatifleri*” yaklaşımında, kadınların, toplumsal olarak belirlenen cinsiyetçi rollerden arındırılması gerektiği ve kalkınmada rol almalarının bir zorunluluk olduğu görüşü savunulmaktadır. Son olarak, 1980’li yıllarda ortaya çıkan “*toplumsal cinsiyet ve kalkınma*” yaklaşımı ise, kadınları sosyo-ekonomik alanda değersizleştiren unsurların irdelenmesi gerektiğini ileri sürmektedir. Bu yaklaşım kadınların üretim sürecindeki ve ekonomideki etkinliğinin öne çıkarılmasını vurgulayan “*kadın, kültür ve kalkınma*” yaklaşımı ile tamamlanmıştır (Serdaroğlu ve Yavuz, 2008).

Dolayısıyla ülkelerin kalkınma düzeylerinin ölçülmesinde, kadınların sosyal, ekonomik ve politik alanda etkinliğinin analiz edilmesini sağlayan anlayış 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren giderek yaygınlaşmıştır. Çünkü kadınların ekonomik ve toplumsal yapı içerisinde yer alabilmesi ve kalkınma sürecine katkıda bulunabilmesi büyük önem arz etmektedir. Ancak toplumsal yaşamda ve ekonomik alanda kadınların dışlanması, ikincil konuma yerleştirilmesi ve temel hak ve özgürlüklerden yoksun bırakılarak eğitim, sağlık ve iş hayatına katılmada fırsat eşitsizliğine maruz bırakılması, kadınların kalkınma sürecine katkısının görece düşük olmasına yol açmaktadır. Öte yandan erkeklerin kadınlar üzerindeki kontrol gücünün artmasına neden olan ve toplumsal koşullardan beslenen şiddet de, kadınların birey olarak kendilerini geliştirmelerini engelleyen, kadınları yoksullaştıran ve bağımlı hale getiren toplumsal bir sorundur. Özellikle aile içi şiddete maruz kalan kadınların üretkenliği ve ekonomiye katkısı azalmakta, aile içi şiddet ülkelerin toplumsal ve ekonomik kalkınmalarına engel olmaktadır. Öte yandan gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde toplumsal açıdan kabul edilebilir bir davranış olan kadına yönelik şiddete medyada yer verilmiş biçimleri ise, cinsiyet eşitsizliklerinin derinleşmesine neden olmakta ve kadına yönelik şiddetin artmasını daha da pekiştirmektedir. Dolayısıyla bu çalışmanın amacı, kadınların ekonomik ve toplumsal alanda etkin olarak varolabilme gücünü sınırlandıran cinsiyet eşitsizliği ile bu cinsiyet eşitsizliğinden doğan şiddet ele almak ve bu eşitsizlik ile kadına yönelik şiddetin, medyanın cinsiyetçi söylemleriyle yeniden üretildiğini ortaya koymaktır. Bu bağlamda bu çalışmada öncelikle toplumsal cinsiyet eşitsizliği ele alınacak, daha sonra toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin eğitim, ekonomi, şiddet ve medya yansımaları incelenecektir. Son olarak, kadına yönelik şiddet haberlerine yer verme sıklığı ve biçimi ile toplumda cinsiyet eşitsizliklerinin yeniden üretilmesine ve dolayısıyla kadınların gerek ekonomik gerek sosyal hayatta ikincil konumda yer almasının pekiştirilmesine neden olan medya haberleri, Nvivo paket programı kullanılarak nitel olarak analiz edilecektir.

2. Kavramsal Çerçeve

2.1 Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği

Biyolojik cinsiyet kavramından farklı olan ve cinsiyetin toplumsal bir inşa olduğu görüşüne dayanan toplumsal cinsiyet kavramı, toplumsallaşma sürecinde kadının ve erkeğin aileden başlayarak gelenekler, sosyal ve kültürel yapıya bağlı olarak yani ataerkil yapının kurumları tarafından belirlenen cinsiyete dayalı rol ve yükümlülükleri olarak ifade edilmektedir. Kadına ve erkeğe biçilen roller ve yüklenen sorumluluklar kültürden kültüre değişmekte ve zaman içinde farklılıklar göstermektedir. Sosyal bir kurum olan aileden başlamak üzere tüm topluma yayılan cinsiyetçi rol bölüşümü kadın ve erkek arasında objektif unsurlardan kaynaklanmayan bir eşitsizliğin ortaya çıkmasına yol açmaktadır (Ataklı Yavuz, 2016, s. 78). Bu bağlamda *“toplumsal cinsiyet, toplumsal olarak yapılandırılmış erkeklik ve kadınlık kavramlarıyla bağlantılıdır; bireyin biyolojik cinsiyetinin doğrudan bir ürünü olması zorunlu değildir”* (Giddens, 2005, s. 107). Dolayısıyla toplumsal cinsiyet kadın ve erkek kimliklerini belirleyen biyolojik özelliklerin ötesinde, toplumsal, kültürel ve örfi dayatmalardır.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliği ise; *“kadınların politik, ekonomik, sosyal, kültürel ve medeni alanlardaki insan hakları ve temel özgürlüklerinin tanınmasını, kullanılmasını ve bunlardan yararlanılmasını engelleyen veya ortadan kaldıran veya bunu amaçlayan ve cinsiyete bağlı olarak yapılan herhangi bir ayırım, mahrumiyet veya kısıtlama anlamına gelmektedir”* (Demirgöz Bal, 2014, s. 16). Bu bağlamda, kadın bir yandan sağlık, eğitim düzeyi, işgücü piyasasına katılım gibi alanlarda ayrımcılığa maruz kalırken, diğer yandan kaynaklar erkekler ve kadınlar arasında eşitsiz dağılmaktadır. Dolayısıyla kadınlar temel hak ve fırsatlardan erkeklerle eşit oranda faydalanamamaktadır. Bu durum ekonomik büyümenin kadın ve erkek arasında refah eşitliği yaratamayacak biçimde ortaya çıkmasına neden olmakta, ülkelerin kalkınma sürecini olumsuz etkilemektedir. Dolayısıyla toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin çözümü bir yandan ekonomik büyüme ve kalkınmaya katkı sağlarken, diğer yandan kadınların ekonomideki etkinliğinin artmasına neden olacaktır (Tutar & Yetişen, 2009, s. 121).

2.1.1 Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliğinin Eğitimdeki ve Ekonomideki Yansımaları

Üretken ve nitelikli bir yaşamın önkoşulu olan eğitim ile kadınların işgücü piyasasına katılımı ve istihdam edilme şekli arasında yakın bir ilişki bulunmaktadır. Günümüzde eğitim fırsatlarının kadınlar ve erkekler arasında eşit dağılmaması, kadınların sosyal, kültürel ve ekonomik nedenlerle eğitim olanaklarından yeterince faydalanamaması işgücüne katılım, servet, mülkiyet ve ücretlerde cinsiyet uçurumunun ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Dolayısıyla kadınların ayrımcılığa maruz kalmaları nedeniyle eğitim düzeylerinin düşük olması, bir yandan kadınların çalışma yaşamına girmesini zolaştırırken, diğer yandan geleneksel rollerine uygun yani ev içi işlerin uzantısı olan işlerde çalışmalarına yol açmaktadır (Ayvaz Kızılgöl, 2012). Bazı ampirik araştırmalara göre; kadınların düşük eğitim düzeyi istihdamda cinsiyet eşitsizliğini arttırmakta, bu durum ülkelerin büyüme hızının ve refah düzeyinin azalmasına neden olmaktadır (Durmaz, 2018, s. 83; Esteve-Volart, 2004; Klasen, 2000; Klasen & Lamanna, 2009).

Kadınların istihdama katılabilmeleri genellikle yüksek eğitim düzeyi ile mümkün olmaktadır. Bununla birlikte toplumda kadınlara dayatılan cinsiyete dayalı rol yaklaşımları, kadınların hem eğitimde fırsat eşitsizliğine maruz kalmalarına hem de bu eşitsizliğe bağlı olarak çalışma hayatına girmesini ve geleceğe yönelik beklenti geliştirmesini olumsuz yönde etkilemektedir. Bu nedenle toplumsal düzende oluşan hiyerarşik yapı içinde ikincil konumda yer alan kadınlar,

ya toplumun kendisine dayattığı cinsiyetçi rolleri aksatmayacak işleri seçmekte ya da cinsiyete dayalı yükümlülüklerini ve iş hayatını aksatmamak için daha fazla güç sarf etmek zorunda kalmaktadır (Dinç Kahraman, 2010, s. 31; Dedeoğlu, 2000).

Bu bağlamda üretimin temel girdisi olan insan emeğinin ev içinde ve ücretsiz olarak yeniden üretiminin iktisadi büyüme, kalkınma, refah ve istihdam üzerindeki etkilerini ele alan feminist iktisat yaklaşımı “ev içi emek”, “ücretsiz emek” ve “yeniden üretim” olgularına vurgu yapmaktadır (İlkkaracan, 2018, s. 34). Cinsiyetçi işbölümüne neden olan bu olgular kadının sömürülmesine, erkeğe bağımlı bir rol yüklenmesine ve piyasa dışına itilmesine neden olmaktadır. Öte yandan ekonomide kadınların istihdam olanaklarının sınırlı olması, erkeklere göre daha düşük ücret elde etmesi ve kadınların işgücüne katılım oranlarının düşük olması kadınların üretkenliğinin dolayısıyla ekonomiye katkısının sınırlandırılmasına yol açmaktadır (Ataklı Yavuz, 2016, s. 78). Sonuç olarak kadınların kalkınmaya tam olarak katılamaması “beşeri kaynak israfı” na neden olurken, ülkelerde beşeri sermaye potansiyelinin doğru kullanılmaması ekonomik büyüme ve kalkınma fırsatlarının azalmasına yol açmaktadır (Aytekin, 2014, s. 50; Gürbüz, 2019, s. 14).

Toplumsal ilişkilerin kadına yüklediği rol ve yükümlülük ile birlikte ortaya çıkan “duygusal (görünmeyen) emek”, kadının emeğinin ikincil emek olarak değerlendirilmesine neden olmaktadır (Ataklı Yavuz, 2016, s. 83; Özkaplan & Serdaroğlu, 2010, s. 21). Erkeklere göre daha düşük ücret elde eden kadınlar, örgüt ve meslek hiyerarşisinde de düşük statüde yer almaktadır (Başak & Öztaş, 2010, s. 31). Dolayısıyla kadın, ücretsiz ev içi üretimden, sanayi sektöründe düşük ücretli işgücüne dönüşmekte veya hizmet sektöründe daha az itibar gören ve “kadın işi” olarak nitelendirilen iş kollarında istihdam edilmektedir (Ataklı Yavuz, 2016, s. 87; Durusoy Öztepe, 2018; Peterson, 1987, s. 333). Bu sürecin sonunda hizmet sektörünün “feminizasyonu” olarak nitelendirilen durum ortaya çıkmakta, bu durumda kadın emeğinin kayıtdışılaşması ve taşeronlaşması da daha kolay hale gelmektedir. Böylece kadın emeğinin sömürülmesi ve kadınların açlık sınırındaki ücret düzeylerinde istihdam edilmeleri kaçınılmaz hale gelmektedir (Bilir, 2018; Özkaplan, 2010; Yazar, 2015, s. 36).

Bu bağlamda resmi iş düzenlemelerinden, etkin sosyal diyalog mekanizmalarından, sosyal güvenlik ve temel işçi haklarından yoksun biçimde çalışan ve yetersiz gelir elde eden istihdam olarak tanımlanan “savunmasız (korumasız) istihdam” a kadınlar daha fazla maruz kalmaktadır. Örneğin; Türkiye’de 2020 yılında toplam kadın çalışanların %30,43’ü “savunmasız (korumasız) istihdam” içinde yer almaktadır (Öcal, 2021, s. 817).

Kadınların erkeklere göre daha düşük ücret düzeyi ve statülerde çalıştırılması, niteliksiz iş kollarında istihdam edilmesi, yoksulluğun da cinsiyetler arasında eşitsiz dağılmasına yol açmaktadır (Peterson, 1987, s. 330). Dolayısıyla kadınların ekonomik ve toplumsal kaynaklara ve gelire erkeklerle eşit biçimde erişememesi, mülkiyet ve statü kontrolünde eşit düzeyde hak sahibi olamaması ve karar mekanizmalarına eşit olarak katılamaması “yoksulluğun kadınlaşması”na neden olmaktadır. 1978 yılında ilk kez Pearce tarafından öne sürülen bu kavram, toplumsal olarak onaylanmış cinsiyet eşitsizliğinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. “Dünyadaki toplam işgücünün 2/3’ü kadınlara aitken; kadınların günlük çalışma süreleri saat olarak erkeklerinkinden %25 daha uzunken ve bütün dünyada toplam gıdanın %50’sini kadınlar üretmekteyken, kadınların geliri dünya gelirinin yalnızca %10’u kadardır. Dünyanın tüm varlığının ancak %1’i kadınlara aittir. Dünyadaki tüm yoksulların %70’ini kadınlar oluşturmaktadır. Yoksul hanelerin toplamı içinde kadın reisli haneler çoğunluktadır” (Ecevit, 2003, s. 85). Dolayısıyla kadınların emek piyasasına erkeklerle eşit oranda, eşit konumda ve eşit ücretle erişememesi çalışan yoksullar içinde kadınların oranının önemli ölçüde artmasına neden olmaktadır (Ünlütürk Ulutaş, 2009, s. 27).

2.1.2 Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliğinin Kadına Yönelik Şiddet Yansımaları

Kadının yoksullaşması ve yoksullaşmanın yarattığı güçsüzlük ile birlikte kadına yönelik baskı ve şiddetin artması da toplumsal cinsiyet eşitsizliği bağlamında ele alınması gereken sorunlar arasında yer almaktadır. Çünkü kadına yönelik şiddetin temel nedeni, cinsiyet hiyerarşisinin başta aile olmak üzere tüm toplumsal ilişkilerde iktidar ilişkileri çerçevesinde yeniden üretilmesi, yani cinsiyet ayrımcılığıdır (Gül ve Altındal, 2015, s. 171). Bu ayrımcılığa dayanarak yapılan hak ihlali, fiziksel, psikolojik, ekonomik ve sosyal olarak ortaya çıkabilir. Dolayısıyla *“kadına yönelik şiddeti üreten dinamikler, yalnızca aile içinden değil, toplumun toplumsal, hukuksal, ekonomik, geleneksel, siyasal ve eğitimsel yapısı içindeki ayrımcı ve kadını erkeğe bağımlı kılan mekanizmalardan da kaynaklanmaktadır”* (Gökkaya, 2009). Toplumda üstün erkeklik algısı örfi, hukuki ve toplumsal olarak sürekli pekiştirilmekte ve bu algı kadına yönelik cinsiyet temelli uygulanan her türlü şiddetin de altyapısını oluşturmaktadır (Güneş & Yıldırım, 2019, s. 940).

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ)'ne göre şiddet; *“kendisine, başkasına, bir gruba veya topluma karşı kastî olarak fiziksel baskı veya güç kullanmak, tehdit etmek veya fiiliyata geçirmek, yaralama, ölüm, psikolojik zarar, gelişim bozukluğu veya mahrum bırakmaya neden olmak veya bu durumların gerçekleşme ihtimalini artırmaktır”* (World Health Organization, 2021).

Kadını baskı altında tutmayı ve kadın üzerinde üstünlük kurmayı amaçlayan toplumsal cinsiyet ve eşitsizlik temelli kadına yönelik şiddet ise; kadının fiziksel, cinsel, ekonomik veya psikolojik olarak zarar görmesiyle sonuçlanan tüm eylemlerdir. Kadının güçsüz, erkeğin iktidar sahibi olarak konumlandırıldığı toplumsal cinsiyet eşitsizliğine dayalı aile ortamı, kadının şiddete maruz kalmasına yol açmakta ve kadına yönelik aile içi şiddet, eşitsiz toplumsal cinsiyet ilişkilerinin pekişmesine neden olmaktadır (Akkaş & Uyanık, 2016, s. 37). Dolayısıyla *“kadını bağımlı taraf olarak gören/gösteren erkeğin ataerkil toplumsal yapıdaki üstün konumu, kadını denetlemek, sistemin düzenini ve disiplini sağlamak amacıyla erkeğin şiddet uygulamasının temel nedenini oluşturmaktadır”* (Aşkın & Aşkın, 2017, s. 19). Kadınlar ataerkil toplumsal koşullar ile belirlenen güç ve iktidar ilişkileri çerçevesinde şiddete karşı savunmasız hale getirilmektedir.

Özellikle şiddetin en yaygın biçimi olan kadına yönelik aile içi şiddet, kültür, coğrafya ve tarih farklılığı olmaksızın tüm toplumlarda yaşanan önemli bir sorun olarak karşımıza çıkmakta, ekonomik ve toplumsal sınır tanımayan bir insan hakkı ihlali olarak geçmişten bugüne varlığını sürdürmektedir (Başar & Demirci, 2015, s. 44). Dünyada 15-49 yaş arası kadınların %30'u eşleri veya partnerleri tarafından şiddete maruz bırakılırken, yine kadın cinayetlerinin %38'i kadınların eşleri veya partnerleri tarafından işlenmektedir (Dünya Sağlık Örgütü, 2021). Türkiye'de ise eşi veya eski eşi tarafından fiziksel şiddete uğrayan kadınların oranı 2014 yılında %36 iken, 2020 yılında bu oran yaklaşık %51 olarak gerçekleşmiştir (Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, 2021; T.C Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 2019, s. 57). Ayrıca Türkiye'de basında yer alan kadına yönelik şiddet haberlerini inceleyen bir çalışmaya göre; kadına yönelik şiddet failerinin %73.8'inin yakın partner ve %6.9'unun aile üyesi (oğul, erkek kardeş, öz/üvey baba) olduğu tespit edilmiştir (Aydın vd., 2016, s. 65). Yine, 66 ülkeden veri toplanarak yapılan bir çalışmaya göre, kadın cinayetlerinin %13.5'i yakın partner tarafından gerçekleştirilmiştir (Stöckl vd., 2013). Dolayısıyla kadına yönelik aile içi şiddet ve eş/partner cinayetleri hem ulusal hem de küresel olarak oldukça yaygındır.

Aile içi şiddetin nedenleri kıskançlık, boşanma talebi, reddedilme ve alkol tüketimi gibi kişileri şiddet davranışlarına yönelten bireysel yani psikolojik unsurlar veya yoksulluk ve kadının eşinden daha yüksek gelir elde etmesi gibi sosyo-ekonomik unsurlardır (Altınay & Arat, 2007, s. 194; Kurtuldu, 2018, s. 98). Özellikle işsizlik ve gelir kayıpları ile ekonomik olarak güçsüzleşen erkekler aile içindeki ve kadın üzerindeki sarsılan iktidarını fiziksel şiddet ile yeniden

kurmaktadır. Türkiye’de ise, bu etkenlerin yanısıra aile içi şiddetin en önemli nedenlerinden biri de; kadınların eğitim, çalışma, sağlık hatta yaşama hakkı gibi temel haklarını gasp eden namus söylemidir. Ahlaki değerler çerçevesinde örgütlenen bu söylem her sınıfa, her etnik kökene ait bir sorundur (Tahincioğlu, 2010, s. 132).

2.1.3 Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliğinin Medyada Yansımaları

Gündelik yaşam tarzlarımızı, düşünce sistemimizi ve sosyal ilişkilerimizi yönlendirme gücüne sahip olan medya, kişileri ve olayları temsil biçimiyle toplumdaki belirli değer yargılarını oluşturabilmekte veya içeriğini var olan yargıların sürdürülmesi yönünde belirleyebilmektedir. Genellikle mevcut güç odaklarını desteklemeye hizmet eden medyada kadına yönelik şiddet haberlerinin ele alınış biçimi de, zaten toplumsal olarak üzerinde hâkimiyet kurulmaya çalışılan kadınlar için oldukça zarar verici olabilmektedir (Dursun, 2010). Medyada kadına yer verilmiş biçimleri, atılan manşetler, kadın haberlerinde kullanılan fotoğraflar kadının toplumdaki yerinin belirlenmesinde ve toplumsal cinsiyet kalıplarının biçimlenmesinde etkili olmaktadır. Dolayısıyla medya ile toplumsal cinsiyet rolleri arasında bir döngü vardır. Toplumsal cinsiyet rolleri medyaya yansır, medya da aynı şekilde bu rolleri topluma geri yansıtır (Avcı & Güdekli, 2018, s. 48; Şener vd., 2016, s. 166). Öte yandan medya, üstün erkeklik algısını ve bu algının kadına yönelik her türlü cinsiyet temelli şiddeti pekiştirmesini etkileyen en güçlü araçlardan biridir (Dursun, 2010; Güneş & Yıldırım, 2019, s. 940; Wood, 1994, s. 238).

Yazılı basın, çoğunlukla gazetelerin üçüncü sayfalarında yoğunlaşan kadına yönelik şiddet ve kadın cinayeti haberlerine, okuyucunun ilgisini çekebilmek için giderek daha sık ve magazinsel bir dil ve üslup ile yer vermesi, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin medya tarafından da pekiştirilmesine neden olmaktadır (Aziz vd., 1994, s. 23; Radak, 2018, s. 113). Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayet haberlerine medyada sıkça yer verilmesi, bu haberlerin çoğunlukla “*yine kadın cinayeti*”, “*yine cinayet*”, “*yine kadın*”, gibi başlık ve kelimelerle sunulması bir yandan yaşanan olayın sıklığına tepki çekilmesini sağlarken, diğer yandan medyanın kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerini meşrulaştırmasına ve kadına yönelik şiddete ve kadın cinayetlerine karşı toplumsal duyarlılığın azalmasına neden olmaktadır (Yegen, 2014, s. 19-20).

Binark ve Gencil Bek (2010)’in ulusal basını inceledikleri “*Eleştirel Medya OkurYazarlığı*” kitabında belirttikleri gibi; “*özel olanın politik olarak görülmediği, bir toplumsal olgu olan şiddetin kişisel bir sorun olarak ele alınarak bir polis-adliyesi vakası olarak nitelendirildiği bu haberlerde olay magazinleştirilir ve haber verme açısından klasikleşmiş kurallara bile uyulmaz*” (s. 169).

Medyada yer alan kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri haberlerinde, kadınların kimlikleri açık bir şekilde ifşa edilebilmekte, kadınlara uygulanan şiddete ve şiddetin detaylarına açık ve ayrıntılı biçimde vurgu yapılmakta ve kadına yönelik şiddet gerekçelendirilmektedir. Bununla birlikte kapitalist üretim ilişkileri içinde kar elde etmeyi amaçlayan medya kuruluşları, daha çok okunabilmek ve izlenme oranlarını arttırabilmek için şiddet içerikleri ve görüntüleri yayınlamakta, böylece okuyucuyu ve izleyiciyi manipüle etmektedir. Hedef kitlenin daha çok ilgisini çekebilmek için yazılı basının, haberlerde şiddetin detaylarına vurgu yapmasının yanı sıra öykü tarzı haber anlatımını da yoğun olarak benimsemesi dikkat çekicidir. “*Sansasyonel*” bir biçimde verilen kadına yönelik şiddet haberlerinde olayların duygusal boyutu ön plana çıkarılmakta, kadına yönelik şiddet haberleri dramatize edilmekte ve bu haberlerde şiddet dolu bir üslup kullanılmaktadır (Barut vd., 2012; Gökulu & Hosta, 2013, s. 1842). Dolayısıyla bu haberlerde kadınlar tematik olarak ön plana çıkarılmamakta, sembolik olarak önemli bir iktidar mekanizmasından dışlanmaktadır.

Ayrıca medyada haber içeriğinin alt metinlerinde, çoğunlukla kadınların toplumun belirlediği kalıplar dışına çıktığı için şiddet veya cinayet ile cezalandırıldığı düşüncesini destekleyen ve erkeğe hak veren ifadeler kullanılmaktadır (Bayhantopçu, 2017, s. 89). Medyada kadına yönelik şiddet haberleri verilirken, haberlerin içeriğinde failerin sorumluluğunun azaltıldığı, mağdurun suçlandığı, kadına yönelik şiddetin ortaya çıkmasında etkili olan cinsiyetçi unsurların ihmal edildiği ve şiddetin çoğunlukla erkeklerin psikolojik sorunlarıyla ilişkilendirildiği görülmektedir (Aydın vd., 2016, s. 65). Kadına yönelik şiddet haberlerinde, özellikle şiddetin gerekçelendirilmesi ve şiddete neden belirtilmesi, şiddeti uygulayan erkeği korumak ya da erkeğin kendi hukukunu uygulamasını destekleyen bir tavır takınmak anlamına gelmektedir. Yine bu haberlerde kadına eş ve anne gibi sadece geleneksel roller atfedilerek kadınlar mağdur olarak gösterilmekte ve olaylar dramatize edilerek toplumsal algıda sıradanlaştırılmaktadır (Yüksel, 2020, s. 14). Medyada fail erkek için sıkça kullanılan dayakçı, kıskanç, saldırgan ve öfkeli sıfatları ise toplumsal cinsiyet rollerini ön plana çıkararak şiddeti meşrulaştırmaktadır. Ayrıca medyada yer alan kadına yönelik şiddet haberlerinin içeriklerinde genellikle fiziksel şiddete yer verilmekte, erkeğin fiziksel üstünlüğüne yeniden vurgu yapılmaktadır (Karaca vd., 2017, s. 141). Dolayısıyla medya kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri haberlerini yayınlarken şiddet konusunda gerekli bilinci yaratmak yerine çoğunlukla teşvik edici bir yol izlemekte, toplumsalı yansıtmaktan çok, ataerkil cinsiyet rejiminin güçlenmesine neden olmaktadır (Güdekli, 2016, s. 63).

Medyada yer alan kadına yönelik şiddet ve kadın cinayeti haberlerinin içeriklerinde kadınların kimliklerine ilişkin yaş, eğitim durumu, meslek ve gelir düzeyi ile ilgili bilgiler yer almamaktadır. Böylece kadın bağımlı taraf olarak gösterilmekte, mağdur kadın imgesi yaratılarak kadının etkili toplumsal bir güç olamayacağına dair ataerkil düşünce yeniden üretilmektedir. Kadının kurban durumunda olması kendi zayıflığı ve güçsüzlüğünden kaynaklanan üstelik de toplumsal yapıyla ilişkisiz bir sonuçmuş gibi gösterilmektedir (Hepkon, 2017, s. 144). Dolayısıyla *"basındaki kadın kimliği kolayca hükmedilir, pasif yani erkek egemen söylemin tanımladığı cinsiyetçi söylem"* ile uyumaktadır (Dursun, 2008, s. 73).

Öte yandan okunma ve izlenme oranlarını arttırabilmek adına kullanılan *"sansasyonel"* üslup ve bu üslubun şiddet içeriği yüksek görüntü ve resimlerle harmanlanarak medyada yer alması bireylerin suç ve kişisel güvenliğiyle ilgili algılarının değişmesine yol açabilmektedir. Medya kuruluşları kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri haberlerini gündeme taşırken sadece nicelik itibarıyla değil içerik itibarıyla da bireylerin bu suçtan daha fazla endişe duymalarına neden olmaktadır (Gökulu, 2018, s. 591). Öztürk'e göre (2015) medyadaki kadına yönelik şiddet haberlerini yakından takip eden kadınların, takip etmeyenlere göre cinsel saldırıya uğrama, şiddete maruz kalma ve öldürülme korkuları artmıştır.

Literatürde kadına yönelik şiddet ve bu şiddetin medyada temsili üzerine yapılan çalışmalar son yıllarda artmıştır. İnci (2013) çalışmasında, Türkiye'de meydana gelen namus cinayetlerinin yoğun olarak ortaya çıktığı bölgelerdeki sosyal sorunları, farklı bölgelerdeki sosyal yapının namus cinayetlerini nasıl etkilediğini ve namus cinayetlerinin toplumda nasıl yansıma bulduğunu içerik analizi ile değerlendirmiştir. Çetin (2014) çalışmasında, Türkiye'de son on yılda artan kadın cinayetlerini gelenek ve modernite çelişkisi bağlamında analiz etmiştir. Ayrıca Türkiye'de işlenen kadın cinayetleri analiz edilirken, bu cinayetlerin töre ve namus gibi kavramların ötesinde ele alınması gerektiğini ve bireyselleşen kadının dahil olduğu gelenek ile modernite çelişkisi bağlamında yeniden tanımlanması zorunluğunu ifade etmiştir. Boyacıoğlu (2016) ise, Türkiye'de kadına yönelik şiddetin genel çerçevesini çizmiş, konu ile ilgili yürütülen ulusal araştırmaları ele almış ve gelecekteki araştırmalar için önerilerde bulunmuştur. Bu bağlamda ulusal kadın çalışmalarının uluslararası alanda tarif edilmiş eksikleri tamamlama

hedefinin ötesine geçmesi ve şiddetin en yaygın gözlemlendiği ülkelerden biri olarak Türkiye’de, bu alanda yapılacak çalışmaların yol gösterici bir nitelik kazanması gerektiği önerisinde bulunmuştur. Ayrıca Gündüz (2018) çalışmasında, Özgecan Aslan cinayeti haberlerinin Nvivo11 programından yararlanılarak nitel veri çözümlemesini yapmıştır. Yazıcı ve Şahbaz (2020) tarafından yapılan çalışmada ise, 8 Mart Dünya Kadınlar günü nedeniyle 7, 8 ve 9 Mart 2019 tarihlerinde, üç tirajı yüksek gazetede kadına yönelik şiddet haberleri içerik analizi yöntemi ile incelenmiş, kadına yönelik şiddetin yazılı basındaki yansımaları ele alınmıştır. Samsun yerel gazetelerinde yer alan kadına yönelik şiddet haberlerinin nicel ve nitel olarak incelendiği bir çalışmada, haberlerde sunulan fotoğrafların büyük yer kapladığı ve haberlerin %22’sinde mağdurun fotoğrafının kullanıldığı belirtilmektedir (Barut vd., 2012). Farklı yayın politikalarına sahip gazetelerin kadına yönelik şiddet haberlerini ele alış biçimlerinin incelendiği bir çalışmada, haberlerin toplumsal değil, tekil olaylar biçiminde aktararak kadına yönelik şiddetin sıradanlaştırıldığı ve bu tür haberlerde ataerkil bakış açısı kullanıldığı belirtilmektedir (Yıldırım & Dudu, 2014). Yine Baran Görgün vd. (2017) tarafından yapılan bir çalışmada, tüm televizyon kanallarının haber bültenlerinde yer alan 104 adet kadına yönelik şiddet konulu haber metni içerik analizine tabi tutulmuş, medyanın kadına yönelik şiddet haberlerini sunarken şiddeti uzun süre gösterdiği, görüntüyü tekrarladığı ve kadına yardımcı olacak bilgileri vermediği sonucuna varılmıştır. Fairbairn ve Dawson (2013) tarafından yapılan bir çalışmada ise; kadına yönelik şiddet haberlerinin metinlerinde şiddeti gerekçelendiren ve kadını suçlayan kalıpların kullanıldığı öne sürülmektedir. Dolayısıyla medyada kadına yönelik şiddet haberlerine sıkça yer verilmesi, bir yandan kadına yönelik şiddetin görünürlüğünü artırırken, diğer yandan bu haberlerin verilmiş biçimi şiddeti yeniden üreten bir mekanizma yaratmakta ve şiddeti döngüsel hale getirmektedir (Hepkon, 2017, s. 145).

3. Amaç, Veri Seti ve Yöntem

Bu çalışmanın iki amacı bulunmaktadır. Birincisi, Türkiye’de işlenen kadın cinayetlerinin nicel bir değerlendirmesini yapmaktır. İkincisi ise, ülkede işlenen kadın cinayetlerine dair yapılan haberlerin içerik analizini yapmaktır. Bu amaçla, 2008-2021 yıllarına ait, kayda geçmiş ve faili tespit edilen tüm kadın cinayetleri çalışmanın veri setini oluşturmaktadır. Bu çalışmada, 4508 kayıtlı kadın cinayeti haberleri ve cinayetin kayıtlara geçtiği metinlerin tamamı, nitel veri seti olarak alınmıştır. Haberlere ve kayıtlara <http://anitsayac.com> internet sitesinden ulaşılmış, haber metinleri, olduğu gibi alınarak değerlendirilmiştir. Analizlerde Nvivo paket programı kullanılmıştır. Literatürde, konu ile ilgili içerik analizlerinin yapıldığı çalışmalar yer almasına rağmen bu çalışmalar, olayı sadece vaka ya da içerik yönünden ele almaktadır. Bu çalışmada ise, kadına yönelik şiddet haberleri ve vakalar birlikte incelenmektedir.

Ekonometrik analizlerde, verilere ulaşmak nispeten kolay olduğundan genellikle nicel analiz tekniklerinden yararlanılmaktadır. Ancak metinlerin yorumlanmasında ise literatürde içerik analizi olarak bilinen nitel araştırma tekniklerinden yararlanmak gerekir. Öte yandan, açık uçlu soruların yoğunlukta olduğu ve daha çok katılımcıların bireysel görüşlerinin değerlendirilmesinin hedeflendiği anket çalışmalarında da nitel araştırma tekniklerine başvurulmaktadır.

Bu çalışma durum/vaka incelemesini içeren bir araştırmadır. Bu tür çalışmalarda araştırmacı, bir veya birden fazla durumu/vakayı detaylı bir şekilde tüm yönleriyle ortaya koymaya çalışmaktadır. Durum/vaka araştırmalarında veri toplamak için birçok kaynak kullanılmaktadır. İçsel, genel ve kolektif olmak üzere çeşitli durum/vaka tipleri bulunmaktadır. Bu araştırmada

içsel durum çalışması yapılarak, Türkiye’de 2008-2021 yılları arasında işlenen kadın cinayetleri detaylı bir şekilde ele alınmaktadır (Christensen vd., 2015, s. 416–417).

Nitel araştırma yöntemleri içinde en çok kullanılan yöntem içerik analizidir. Bu analizde, çalışmanın konusuna ait olan metinlerden, yapılan röportajlardan ve mevcut ise ikili görüşmelere ait ses ve video kayıtlarından derlenen nitel veri seti oluşturulmaktadır. Nicel analizlerde olduğu gibi nitel analizlerde de amaç, çalışmanın konusuna dair çıkarımlarda bulunmak ve ikili nedensel ilişkiler kurmaktır. Nitel araştırmalarda en zor olan, veri derleme sürecidir. Bu sürecin zorluğu veya kolaylığı, araştırmacının teorik ve ampirik açıdan konuya hakimiyeti ile yakından ilişkilidir.

2008–2021 döneminde, Türkiye’de kayıtlara geçen kadın cinayetlerini, nitel ekonometrik yöntemler çerçevesinde değerlendiren bu çalışmanın hipotezleri aşağıdaki gibidir:

H₀: Kadın cinayetleri ailevi ilişkilerle ilgilidir.

H₁: Kadın cinayetleri ailevi ilişkilerle ilgili değildir.

H₀: Kadın cinayetleri akrabalık ilişkilerinden kaynaklıdır.

H₁: Kadın cinayetleri akrabalık ilişkilerinden kaynaklı değildir.

H₀: Kadın cinayetleri ile aile içi tartışma en çok ilişkilidir.

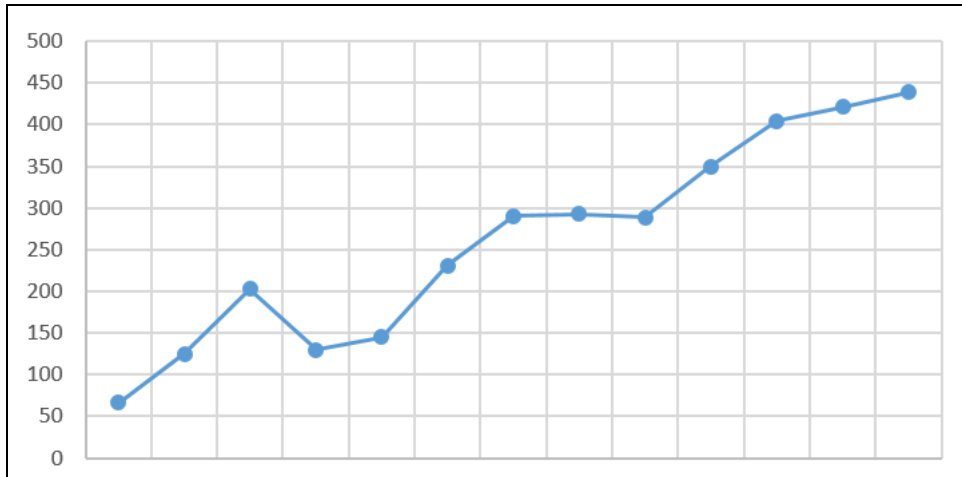
H₁: Kadın cinayetleri ile aile içi tartışma ilişkili değildir.

4. Bulgular

Türkiye’de yıllar itibariyle kadın cinayeti sayılarının seyrini gösteren Şekil 1’e göre; ülkede 2008-2020 yılları arasında kadın cinayetleri artmış, özellikle 2011 yılından sonra kadın cinayetlerindeki artış trendi daha da hızlanmıştır.

Şekil 1

Türkiye’de Kadın Cinayeti Sayıları (2008–2020)

Kaynak: Şiddetten Ölen Kadınlar İçin Dijital Anıt (t.y.). Anıt Sayaç. <http://anitsayac.com>

Türkiye’de işlenen kadın cinayetlerine yönelik nicel bir analiz yapıldığında, kadın cinayetlerine ait tüm kategoriler tek tek sayısallaştırılarak bir veri seti oluşturmaktan öteye gidilemeyeceğinden, bu çalışmada kadın cinayetlerinin resmi kayıtlarını ve medyada yapılan kadın cinayeti haberlerine ait metinleri bir bütün olarak değerlendirme yöntemi tercih

edilmiştir. Böylece ülkede son yıllarda hızla artan kadın cinayetlerinin daha geniş bir açıdan ele alınması mümkün olmuştur.

Bir çalışmada nitel analiz yapılmadan önceki en önemli aşama, veri derleme ve kod tanımlama aşamasıdır. Veriler Nvivo programına iki farklı dosya oluşturularak girilmiştir. İlk dosya, Türkiye’de işlenen kadın cinayeti haberlerine ait metinlerin Microsoft Office Word formatında, tek yazı tipi ile programa girilmesi biçiminde düzenlenmiştir. İkinci dosya ise, verilerin elde edildiği internet sitesinde yer alan faili tespit edilmiş tüm kadın cinayetlerinin kayıt bilgilerinin yine Microsoft Office Word formatında hazırlanarak programa girilmesi şeklinde oluşturulmuştur.

Nvivo programında içerik ve vaka/durum analizi yapabilmek için, temelde üç önemli tanımlama yapmak gerekmektedir. Bunlar “case”, “nodes” ve “codes” tanımlamalarıdır. Veri girişinde, çalışma kapsamında kullanılan ilgili tanımlamalar aşağıdaki gibidir:

Tablo 1

Veri Girişinde Kullanılan Tanımlamalar

Konu (Dosya adı)	Case (Durum/Vaka)	Nodes (Nodlar)	Codes (Kodlar)
<i>Türkiye’de kadın cinayetlerine ait kayıtlar</i>	<i>Kadın cinayeti</i>	<i>Kim tarafından öldürüldü?</i>	1-Eşi 2-Eski eşi 3-Erkek arkadaşı 4-Eski erkek arkadaşı 5-Abisi/Kardeşi 6-Babası 7-Tanımadığı birisi 8-Akrabası 9-Oğlu
		<i>Şehir</i>	Kayıtlarda yer alan tüm şehirlere ayrı birer kod tanımlaması yapılmıştır.
		<i>Failin durumu</i>	1-Tutuklu 2-Firari 3-İntihar
		<i>Öldürülme şekli</i>	1-Ateşli silah (pompalı tüfek, tabanca vb.) 2-Kesici alet (Bıçak, balta vb.) 3-Boğularak 4-Yakılarak 5-Uyuşturucu 6-Darp 7-Tespit edilemeyen
		<i>Öldürme nedeni</i>	1-Tartışma 2-Kıskançlık 3-Namus 4-Boşanma talebi 5-Reddetme 6-Nefret 7-Husumet 8-Tespit edilemeyen

Şekil 5

2015 ve 2021 Yıllarına Ait "Şehir" Kod İçerik Analizi

Şekil 6

Kadın Cinayeti Haberlerinde "Öldürülme Şekli" Kod İçerik Analizi (2008–2021)

Şekil 5'te ise Türkiye'de kadın cinayetlerinin illere göre dağılımı ele alınmıştır. 2015 yılında kadın cinayetlerinin en çok Denizli'de işlendiği görülmüştür. Denizli'den sonra kadın cinayetlerinin en yoğun olduğu şehirler sırasıyla Antalya, İzmir, Bursa, Niğde, Burdur ve Şanlıurfa'dır. 2020 yılında ise, kadın cinayetlerinin en yoğun olduğu il Antalya olarak karşımıza çıkmaktadır.

Öte yandan Türkiye'de 2008–2021 yılları arasında işlenen kadın cinayetlerinin işlenme biçimlerine ve cinayetlerde kullanılan araçlara bakıldığında ise, kadın cinayetlerinde en çok ateşli silah kullanılmıştır. Dolayısıyla Türkiye'de silahlara erişimin kolaylaşması kadın cinayetleri için önemli bir risk oluşturmaktadır. Şekil 6'da görüldüğü gibi; kadın cinayetlerinde en sık kullanılan diğer araçlar ise; kesici aletlerdir.

Şekil 7

Kadın Cinayeti Haberlerinde "Öldürme Nedeni" Kod İçerik Analizi (2008–2021)

Şekil 7’ye göre işlenen kadın cinayetlerinde, tutuklu failerin işledikleri cinayet için en çok gösterdikleri gerekçe “kıskançlık” olmuştur. Kıskançlık sebebini sırasıyla, kadının boşanma talebi veya ayrılma isteği, namus ve nefret olarak belirtilen sebepler takip etmektedir. Kadının boşanma veya ayrılma kararını kabul etmek istemeyen erkek, çözüm yolu olarak şiddete başvurmuştur. Yine medyada yer alan haberlerde kadına yönelik şiddetin nedenleri arasında kadının toplumda genel kabul gören ahlak ve namus anlayışına ilişkin değerlere uymayışi da ele alınmaktadır. Kadına yönelik şiddet haberlerinde, özellikle şiddetin gerekçelendirilmesi ve şiddete neden belirtilmesi, şiddeti uygulayan erkeği korumak ya da erkeğin kendi hukukunu uygulamasını destekleyen bir tavır takınmak anlamına gelmektedir. Dolayısıyla kadına yönelik şiddeti gerekçelendirerek kamuoyuna sunmanın, şiddetin meşrulaştırılmasına katkısı tartışılmaz derece büyüktür.

Şekil 8

Kadın Cinayeti Haberlerinde “Failin Durumu” Kod İçerik Analizi (2008–2021)

Şekil 9

İkili Kod Analizi (Failin Durumu–Kim Tarafından Öldürüldüğü)

Şekil 8’de görüldüğü gibi; Türkiye’de 2008–2021 döneminde işlenen kadın cinayetlerinin faillerinin %80’inin “tutuklu” olduğu, %15’inin intihar ettiği, %5’inin ise firari olduğu sonucu elde edilmiştir.

Öte yandan Şekil 9’da görüldüğü gibi cinayetin ardından intihar eden failerin büyük bir kısmının ise, kadınların eşleri olduğu sonucuna varılmıştır.

Ayrıca elde edilen sonuçlara göre kadın cinayetleri, %5 anlamlılık düzeyine göre %84,6 oranında aile içi bireylerden kaynaklanmıştır. Ayrıca kadın cinayetleri % 58,9 düzeyinde akrabalar tarafından işlenmiştir. Kadın cinayetlerinin, belirtilen nedenler içerisinde en çok, aile içi tartışma yüzünden işlendiği ve %5 anlamlılık düzeyine göre %92 oranında en çok ilişkili sebep olduğu tespit edilmiştir.

5. Sonuç

20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren kadınların ekonomik ve toplumsal yaşamdaki etkinliğinin arttırılmasını amaçlayan kalkınma anlayışının gelişmesi, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin gelir ve insani kalkınma düzeyi üzerindeki etkilerinin de kuramsal olarak irdelenmesine neden olmuştur. Dolayısıyla gelir odaklı geleneksel kalkınma anlayışı yerini, insan odaklı kalkınma anlayışına

birakmıştır. Gelenekçi ve ataerkil toplumlarda kadını dışlayan ve ikincil konuma iten anlayış kadının kalkınma sürecine katılımını da engellemektedir. Bu bağlamda toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve kadına yönelik ayrımcı yaklaşım, insani kalkınma düzeyinin görece düşük gerçekleşmesine neden olmaktadır.

Öte yandan toplumsal cinsiyet eşitsizliği kadına yönelik şiddetin de en önemli nedenlerinden biridir. Toplumda kadın ve erkeklere biçilen cinsiyetçi rol ve sorumluluklar, sosyo-kültürel değerler, cinsiyete dayalı şiddeti beraberinde getirmekte, eril şiddetin artmasına neden olmaktadır. Güçlü bir erkek egemen toplumsal yapıya sahip olan Türkiye’de, özellikle aile içi şiddetin oldukça yaygın olduğu görülmektedir. Erkekliğin güçlü olmak, kadın üzerinde iktidar sahibi olmak ve ailenin geçimini sağlamak gibi özelliklerle tanımlandığı erkek egemen toplumsal düzende erkek sarsılan bu iktidarını şiddet yoluyla yeniden kurmaya çalışmaktadır.

Şiddetin sonucu olarak ortaya çıkan kadın cinayetleri ise, hem gelişmiş hem de gelişmekte olan ülkelerde son yıllarda önemli bir toplumsal sorun haline gelmiştir. Bu durum, çalışmanın da çıkış noktasını oluşturmaktadır. Bu bağlamda çalışmanın kuramsal ve teorik çerçevesinde toplumsal cinsiyet eşitsizliği kavramı ve bu eşitsizliğin yansımaları ele alınmıştır.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin medyada yansımaları ise, medya ve toplumsal cinsiyet rolleri arasında bir döngü olduğundan oldukça önemlidir. Toplumsal cinsiyet kalıpları medyaya yansır, medya da aynı şekilde bu toplumsal cinsiyet kalıplarını topluma geri yansıtır. Dolayısıyla medya, üstün erkeklik algısını ve bu algının kadına yönelik her türlü cinsiyet temelli şiddeti pekiştirmesini etkileyen en güçlü araçlardan biridir.

Medyada sıklıkla yer verilen kadına yönelik şiddet ve kadın cinayeti haberlerinin içeriklerinde, şiddeti meşrulaştıran bir söylemin kullanılması ve sorunun toplumsal yönüne ağırlık verilmemesi, hem şiddetin ortaya çıkmasını ve cinsiyet ayrımcılığının oluşmasını pekiştirmekte, hem de ataerkilliğin toplumda güçlenerek devam etmesine neden olmaktadır. Dolayısıyla medya kuruluşlarının şiddeti sunum biçimi, şiddet içerikli davranışları kabul edilebilir görme konusunda etkili olmaktadır. Bu doğrultuda çalışmada, 2008-2021 döneminde Türkiye’de kayıtlara geçen kadın cinayetleri, nitel ekonometrik yöntemler çerçevesinde değerlendirilmiş, kayıtlara geçen kadın cinayetlerine ait haber verileri tek tek ele alınmıştır. Elde edilen nitel analiz sonucuna göre medyanın, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerine ait haberlerde, kadınlara uygulanan şiddete ve şiddetin detaylarına vurgu yaptığı gözlenmiştir. Dolayısıyla haber metinlerinde cinayetin işleniş biçimlerine, olay anına ve cinayetin detaylarına oldukça fazla yer veren medyanın, kadın cinayetlerine ait haberlerde öykü tarzı haber anlatımını benimsediği görülmektedir.

Yine medyada yer alan kadına yönelik şiddet haberlerinde, sıklıkla şiddetin gerekçelendirildiği ve şiddete neden belirtildiği görülmektedir. Medyanın kadına yönelik şiddet gerekçelendirilerek kamuoyuna sunması, şiddetin meşrulaştırılmasına sebep olmaktadır. Dolayısıyla medyada kadına yönelik şiddet haberlerine sıkça yer verilmesi ve bu haberlerin verilme biçimi şiddeti yeniden üreten bir mekanizma yaratmakta ve şiddeti döngüsel hale getirmektedir. Bu bağlamda toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin medyadaki yansımaları, kadına yönelik şiddetin artmasında hatta bu şiddetin çeşitlenmesinde (samuray kılıcı ile öldürmek, çocuklarının gözleri önünde öldürmek) önemli rol oynamaktadır.

FİNANSAL DESTEK

Çalışmamız için hiçbir kurum ya da kişiden finansal destek alınmamıştır.

ETİK

Yazarlar bu çalışmada etik ilke ve standartlara uyduklarını beyan etmişlerdir.

YAZAR KATKI BEYANI

Ayda Aslan Literatür taraması; Tasarım; Taslağın yazımı; Yönetme ve kontrol; Son onay ve sorumluluk. Genel katkı düzeyi %50

Işın Kırışkan Kavram/fikir; Veri toplama/analiz; Veri/bulguların yorumu; Eleştirel inceleme; Son onay ve sorumluluk. Genel katkı düzeyi %50.

ÇIKAR ÇATIŞMASI

Yazarlar herhangi bir çıkar çatışması beyan etmemiştir.

Kaynakça

- Akkaş, İ. ve Uyanık, Z. (2016). Kadına yönelik şiddet. *Nevşehir Hacı Bektaş Üniversitesi SBE Dergisi*, 6(1), 32–42.
- Altınay, A. ve Arat, Y. (2007). *Türkiye’de kadına yönelik şiddet*. Metis Yayınları.
- Aşkın, E. Ö. ve Aşkın, U. (2017). Kadına yönelik aile içi şiddet ve yoksulluk ilişkisi: Aile içi şiddet mağduru kadınlar üzerine bir araştırma. *Kapadokya Akademik Bakış*, 1(2), 16–37.
- Ataklı Yavuz, R. (2016). Toplumsal cinsiyet eşitsizliği ekseninde kadın istihdamı ve ekonomik şiddet. *Journal of Life Economics*, 3(3), 77–100.
- Avcı, F. ve Güdekli, İ. A. (2018). Toplumsal cinsiyet ve medya ilişkisi: Yazılı basında kadına şiddet ve kadın cinayetleri haberleri üzerine bir analiz. *International Journal of Cultural and Social Studies*, 4(2), 475–506.
- Aydın, B. Kocagazioğlu, S. Arda, Ö. Gölge, Z. (2016). Basında kadına yönelik şiddet haberlerinin ele alınış biçimlerinin karşılaştırılması. *Türk Psikoloji Yazıları*, 19(Özel), 64–75.
- Aytekin, B. (2014). Toplumsal cinsiyet eşitsizliği kuramı: Türkiye’de kadın emeğinin Etkinlik çözümlemesi [Yayınlanmamış Doktora Tezi]. İnönü Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü,
- Ayvaz Kızılgöl, Ö. (2012). Türkiye’de eğitimde cinsiyet eşitsizliğinin yoksulluk üzerindeki etkisi. *Yönetim ve Ekonomi: Celal Bayar Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 19(1), 179–191.
- Aziz, A., Köker, E., Altun, A., Gencil, M., Tural Küçük, N. (1994). *Medya, şiddet ve kadın: 1993 yılında Türk basınında kadınlara yönelik şiddetin yer alış biçimi*. Ankara: T.C. Başbakanlık Kadın ve Sosyal Hizmetler Müsteşarlığı.
- Baran Görgün, A., Sarıtaş, C. T., ve Kütük Şahin, B. (2017). Medyada kadına yönelik şiddet haberlerinin içerik ve sunum açısından analizi: Beyazgazete.com örneği, *Sosyoloji Konferansları*, 55(1), 107–132.
- Barut, Y., Kumcağız, H., Özcan, K. ve Şanlı, E. (2012). Yerel basında kadın ve çocuğa karşı şiddetin ele alınışı: Samsun ili örneği, 31 Ekim 2021’de erişim adresi, <http://www.researchgate.net/publication/264985377>
- Başak, S. ve Öztaş, N. (2010). Güven ağbağları, sosyal sermaye ve toplumsal cinsiyet. *Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 12(1), 27–56.
- Başar, F. ve Demirci, N. (2015). Toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve şiddet. *KASHED*, 2(1), 41–52.
- Bayhantopçu, E. (2017). Toplumsal cinsiyet eşitsizliği üzerinde yazılı basında kadın temsiline rolü. *The Journal of Social Science*, 1(2), 83–93.
- Bilir, Z. E. (2018). Eğretileşen hizmet sektörünün feminizasyonu: AVM’lerde çalışan kadın satış görevlileri. Ç. Ünlütürk Ulutaş. (Ed.) *Feminist sosyal politika: Bakım, emek, güç*. İçinde (ss. 199–244). Nota Bene.
- Binark, M. & Gencil Bek M. (2010). *Eleştirel medya okuryazarlığı*. İstanbul: Kalkedon Yayınları
- Boyacıoğlu, İ. (2016). Düünden bugüne Türkiye’de kadına yönelik şiddet ve ulusal kadın çalışmaları: Psikolojik araştırmalara davet. *Türk Psikoloji Yazıları*, 19, 126–145.
- Christensen, L.; Johnson, R. ve Turner, L. (2015). *Araştırma yöntemleri desen ve analiz*. A. Aypay. (Çev.). Anı Yayınları.
- Çetin, İ. (2014). Gelenek ve modernite arasında Türkiye’de son dönem kadın cinayetleri”. *Sosyoloji Dergisi*, 30, 41–63.
- Dedeoğlu, S. (2000). Toplumsal cinsiyet rolleri açısından Türkiye’de aile ve kadın emeği. *Toplum ve Bilim*, 86, 139-170.
- Demirgöz Bal, M. (2014). Toplumsal cinsiyet eşitsizliğine genel bakış. *KASHED*, 1(1), 15-28.
- Diñç Kahraman, S. (2010). Kadınların toplumsal cinsiyet eşitsizliğine yönelik görüşlerinin belirlenmesi. *Deuhyo Ed*, 3(1), 30–35.
- Durmaz, N. (2018). “Tamamlanmamış devrim”in Türkiye yansımaları. Ç. Ünlütürk Ulutaş. (Ed.) *Feminist sosyal politika: Bakım, emek, güç*. İçinde (ss. 67–98). İstanbul: Nota Bene.
- Dursun, Ç. (2010). Kadına yönelik şiddet karşısında haber etiği. *Fe Dergi*, 2(1), 19–32.
- Dursun, Ç. (2008). *Kadına yönelik aile içi şiddet ve haber medyası*. KSGM Yayınları.

- Durusoy Öztepe, N. (2018). Hizmetler sektörünün eğreti işlerinde kadın istihdamı ve çalışma koşulları. Ç. Ünlütürk Ulutaş. (Ed.) *Feminist sosyal politika: Bakım, emek, güç*. İçinde (ss. 171–198). Nota Bene.
- Ecevit, Y. (2003). Toplumsal cinsiyetle yoksulluk ilişkisi nasıl kurulabilir? Bu ilişki nasıl çalışılabilir?. *C.Ü. Tıp Fakültesi Dergisi*, 25(4), 83–88.
- Esteve-Volart, B. (2004). Gender discrimination and growth: Theory and evidence from India. LSE STICERD Research Paper DEDPS42.
- Fairbairn, J., Dawson, M. (2013). Canadian news coverage of intimate partner homicide: Analyzing changes over time. *Feminist Criminology*, 8(3), 147–176.
- Giddens, A. (2005). *Sosyoloji*. C. Güzel. (Haz.). Ankara: Ayraç Yayınevi.
- Gökkaya, V. (2009). Türkiye’de şiddetin kadın sağlığına etkileri. *C.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 10(2), 167–179.
- Gökulu, G. (2018). Medya ve suç korkusu ilişkisi üzerine bir değerlendirme. *Social Sciences Studies Journal*, 4(14), 585–594.
- Gökulu, G. ve Hosta, N. (2013). Basında kadına yönelik şiddet haberlerinin analizi: Hürriyet, Sabah ve Posta gazeteleri örneği (2005-2008). *The Journal of Academic Social Science Studies*, 6(2), 1829–1850.
- Güdekli, A. (2016). *Küresel erkek(lik) ve medya*. Literatürk Academia.
- Gül, S. S. ve Altındal Y. (2015). Medyada kadın cinayeti haberlerindeki cinsiyetçi izler: Radikal gazetesi. *Akdeniz İletişim Dergisi*, 24, 168–188.
- Güneş, G. ve Yıldırım, B. (2019). Cinsiyet temelli bir savaş: Kadın cinayetlerinin medyada temsili üzerine bir değerlendirme. *Toplum ve Sosyal Hizmet*, 30(3), 936–964.
- Gündüz, F. (2018). Kadına yönelik şiddet: Cinayet haberi çözümlenmesi. *Eğitimde Nitel Araştırmalar Dergisi*, 6(1), 297–318.
- Gürbüz, M. B. (2019). *Cinsiyet eşitsizliği ve kalkınma: Teorik bir inceleme* [Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi]. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Hacıoğlu Deniz, M. ve Haykır Hobikoğlu, E. (2012). *Cinsiyete göre gelişme endeksi çerçevesinde kadın istihdamının ekonomik değerlendirmesi: Türkiye örneği*. International Conference on Eurasian Economies, 123–130.
- Hepkon, Z. (2017). Kadın cinayetleri ve medya: Emanî El Rahmân Cinayeti Analizi. *MSGSÜ Sosyal Bilimler Dergisi*, 1(15), 142–153.
- İlkkaracan, İ. (2018). *Toplumsal cinsiyet eşitliği, sürdürülebilir büyüme ve kalkınma için mor ekonomi*. Ç. Ünlütürk Ulutaş. (Ed.) *Feminist sosyal politika: Bakım, emek, güç*. İçinde (s. 31–66). İstanbul: Nota Bene.
- İnci, Ülkü H. (2013). Basında yer alan namus cinayetlerinin sosyolojik analizi. *Journal of History Culture and Art Research*, 2(3), 282–296.
- İşler, R. ve Şentürk, C. (2017). Tarihsel açıdan uluslararası kurum/kuruluşlarda “Ekonomik kalkınma” ve “Kadın” ilişkisi üzerine bir değerlendirme. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 9(22), 375–388.
- Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (2021). 20 Haziran 2021’de erişim adresi, <https://web.archive.org/web/20210102105215/http://kadincinayetlerini-durduracagiz.net/veriler/2947/kadin-cinayetlerini-durduracagiz-platformu-2020-raporu>
- Kalaycı, İ. (2017). Feminist iktisat: Toplumsal cinsiyet eşitliğine seçenек bir bakış. *Avrasya Sosyal ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi*, 4(12), 533–542.
- Karaca, S., Ünsal Barlas, G., Öngün, E., Öz, Y. C. ve Korkmaz, G. (2017). Gazetelerde bulunan kadına yönelik şiddet haberlerinin incelenmesi. *Journal of Academic Research in Nursing*, 3(3), 137–144. <https://doi.org/10.5222/jaren.2017.137>
- Klasen, S. (2000). Does gender inequality reduce growth and development? Evidence from cross-country regressions. Discussion Paper 212.
- Klasen, S. ve F. Lamanna (2009). The impact of gender inequality in education and employment on economic growth: New evidence for a panel of countries. *Feminist Economics*, 15(3), 91–132.
- Kurtuldu, Ö. R. (2018). Toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve kadına karşı aile içi şiddetle mücadele kampanyaları; Sabancı vakfı “İş dünyası aile içi şiddete karşı” projesi analizi. *Marmara Üniversitesi Kadın ve Toplumsal Cinsiyet Araştırmaları Dergisi*, 2(2), 97–110.
- Öcal, A. T. (2021). *Türkiye’de işgücü piyasasında toplumsal cinsiyet eşitsizliği*. World Women Conference II, Baku, Azerbaycan.
- Özkaplan, N. (2010). *Duygusal emek ve kadın işi/erkek işi*. U. Serdaroğlu. (Ed.) İktisat ve toplumsal cinsiyet içinde (ss. 38-48). Ankara: Efil Yayınevi.
- Özkaplan, N. ve Serdaroğlu, U. (2010). *İktisat ve toplumsal cinsiyet- iktisatta kadın kimliği*. U. Serdaroğlu (Ed.) İktisat ve toplumsal cinsiyet. İçinde (ss. 18–29). Ankara: Efil Yayınevi.
- Öztürk, M. (2015). Medya ve suç korkusu arasındaki ilişki. *The Journal of Academic Social Science Studies*, 36, 251–263.
- Peterson, J. (1987). The feminization of poverty. *Journal of Economic Issues*, 21(1), 329–337.
- Radak, S. L. (2018). The victimization of women in the media: A discourse on the victim and gender differentiation in Serbia. *Gender Studies*, 17(1), 110–126.

- Serdaroğlu, U. (2010). *Kişisel olan sadece politik değil, aynı zamanda iktisadidir (Feminist iktisat)*. U. Serdaroğlu (Ed.) *İktisat ve toplumsal cinsiyet*. İçinde (ss. 3–17). Ankara: Efil Yayınevi.
- Serdaroğlu, U. ve Yavuz, G. (2008). Kalkınma ve kadın (veya toplumsal cinsiyet) ilişkilendirilişinin değişimindeki kavşaklar. *Ekonomik Yaklaşım*, 19(Özel Sayı), 121–164.
- Stöckl, H., Devries, K., Rotstein, A., Abrahams, N., Campbell, J., Watts, C., Moreno, G. C. (2013). The global prevalence of intimate partner homicide: A systematic review. *The Lancet*, 382(9895), 859-865.
- Şener, G., Çavuşoğlu, Ç., İrklı, H. İ. (2016). Medya ve toplumsal cinsiyet. F. Saygılıgil (Haz.). *Toplumsal cinsiyet tartışmaları*. İçinde (ss. 166–183). Ankara: Dipnot.
- Şiddetten Ölen Kadınlar İçin Dijital Anıt (t.y.). *Anıt Sayaç*. <http://anitsayac.com>
- Tahincioğlu, N. Y. (2010). Namusun ve namus cinayetlerinin cinsiyet eşitsizlikleri bağlamında analizi. *Kültür ve İletişim*, 13(2), 131–158.
- T.C. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (2019). *Türkiye’de kadın*. 26 Mayıs 2021’de erişim adresi, <https://www.ailevecalisma.gov.tr/media/5258/tuerkiyede-kad%C4%B1n.docx>
- Tunç, M. (2018). Kalkınmada kadın ayrımcılığı ve toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin rolü: Ülkelerarası farklı gelir gruplarına göre yatay kesit analiz. *Sosyoekonomi*, 26(38), 221–251.
- Tutar, F. ve Yetişen, H. (2009). Türkiye’de kadının ekonomik kalkınmadaki rolü. *Niğde Üniversitesi İİBF Dergisi*, 2(2), 116–131.
- United Nations Development Programme (UNDP) (2020). Human development report. 10 Haziran 2020’de erişim adresi, <http://hdr.undp.org/en/composite/GII>
- Ünlütürk Ulutaş, Ç. (2009). Yoksulluğun kadınlaşması ve görünmeyen emek. *Çalışma ve Toplum*, 21(2), 25–40.
- World Health Organization. (WHO). (2021, March 9). Violence against women. Retrieved June 20, 2021, from <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/violence-against-women>
- Wood, J. T. (1994). *Gendered lives: Communication, gender and culture*. Wadsworth Pub.
- Yarar, B. (2015). Küresel yoksulluk içinde kadın yoksulluğu: Küresel kadın hareketi içinde yoksulluk odaklı STK’lar. *Fe Dergi*, 7(1), 32–49.
- Yazıcı, F. ve Değer Şahbaz, D. (2020). Toplumsal cinsiyet bağlamında kadına yönelik şiddet ve Türkiye’de yazılı basına yansımaları. *Intermedia International e-Journal*, 7(12), 129–149.
- Yegen, C. (2014). İnternet haberciliğinde kadın cinayeti haberlerinin sunumu: Posta gazetesi örneği. *The Turkish Online Journal of Design, Art and Communication (TOJDAC)*, 15–28.
- Yıldırım, B. & Dudu, E. (2014). Farklı yayın politikalarına sahip gazetelerde kadına yönelik şiddetin sunumu. *Journal of Graduate School of Social Sciences*, 18(3), 3-23.
- Yüksel, H. (2020). *Türkiye’de kadına partneri tarafından uygulanan şiddetin sosyo-ekonomik belirleyicileri: Yatay kesit veri analizi* [Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi]. Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.

Extended Abstract

Traditional development theories that consider the main indicator of economic development as real increases in output, were heavily criticized in the 1970s. Despite the real increases in output in this period, the high income and gender inequality in countries revealed the necessity of dealing with development from a more humanistic perspective. Therefore, the indicators used to measure the development levels of countries should consist of different components aimed at improving the welfare level of low-income people and individuals considered second-class citizens, as well as the raising the standard of living for everyone. In this context, the contribution of women, who are excluded from economic and social spheres and are placed in a secondary position in society, in terms of the development process must be evaluated. The understanding that enables the analysis of women’s effectiveness in social, economic and political fields in measuring the development levels of countries has become increasingly widespread since the second half of the twentieth century. This understanding is important because it is critical that women can take part in the economic and social structure and contribute to the development process of countries. However, the exclusion of women in social life and in the economic field, placing them in a secondary position and depriving them of their fundamental rights and freedoms and exposing them to inequality of opportunity in participation in education, health and business life, cause women’s contribution to the development process to be relatively low. In addition, violence, which causes men to increase their control and power over women and is fed by social conditions, is an important problem that prevents women from developing themselves as individuals, impoverishes women and makes them dependent. Specifically, the productivity of women who are exposed to domestic violence and their contribution to economy decreases and domestic violence hinders the social and economic

development of countries. However, the media coverage of violence against women and femicide in developed and developing countries causes gender inequalities to deepen. The character of the language that the media uses in news regarding femicide, reinforces the increase in violence against women. Therefore, in this study, the gender inequality that limits the power of women to exist effectively in economic and social fields and the violence arising from this gender inequality were discussed. In addition, the study aimed to reveal that this inequality and this violence against women are reproduced by the sexist discourses of the media. In this study, first, gender inequality was discussed. Gender inequality means any discrimination, deprivation, or restriction on the basis of sex that hinders or eliminates the recognition or enjoyment of women's human rights and fundamental freedoms in the political, economic, social, cultural, and civil fields. Therefore, women cannot benefit from basic rights and opportunities at the same rate as men. This situation causes economic growth to emerge in a way that cannot create welfare equality between men and women, negatively affecting the development process of countries. Therefore, while the elimination of gender inequality will contribute to economic growth and development, it will also increase the efficiency of women in the economy. The study, dealt with the reflections of gender inequality on education, economy, violence, and the media after the gender inequality discussion.

Violence against women based on gender and inequality; aiming to oppress and establish dominance over women is; any action that results in physical, sexual, economic, or psychological harm to a woman. A family environment based on gender inequality; in which women are positioned as powerless and men as powerful causes women to be exposed to violence, and domestic violence against women causes unequal gender relations to be consolidated. Furthermore, the fact that news of violence against women and femicide in the media is included more and more frequently in tabloid language and style in order to attract the attention of the reader; causes social gender inequality to be reinforced by the media.

Therefore, finally the media coverage of news regarding violence against women was analyzed qualitatively using the Nvivo program. It was observed that in the news texts of the media, more space is given to the way the murder was committed, who committed the murder, the moment of the incident, and the details of the murder. It is noteworthy that the print media, in order to be read more, not only emphasizes the details of violence in the news but also heavily adopts a story-style news narration. In the news of violence against women, when these stories are related in a sensational way, the emotional aspect of the events is brought to the fore, and a violent tone is used.

Thus, it was revealed that media, while broadcasting news of violence against women and femicide, mostly encourages such violence rather than creating the necessary awareness about violence that would help to ameliorate it. Thus, such coverage, rather than reflecting the social needs of the society causes the patriarchal regime to become stronger.